

Határozatok Tára

MACIEJ SZPUNAR
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2023. május 11.¹

C-278/22. sz. ügy

AUTOTECHNICA FLEET SERVICES d.o.o., korábban ANTERRA d.o.o.
kontra
Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga

(az Upravni sud u Zagrebu [zágrábi közigazgatási bíróság, Horvátország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Letelepedés szabadsága – Szolgáltatásnyújtás szabadsága – A 2006/123/EK irányelv hatálya – A 2. cikk (2) bekezdésének b) pontja – Pénzügyi szolgáltatások – Pénzügyi és operatív lízing – 9. és 10. cikk – A felügyeleti hatóság engedélyének beszerzésére vonatkozó követelmény”

I. Bevezetés

1. Az Upravni sud u Zagrebu (zágrábi közigazgatási bíróság, Horvátország) által előterjesztett jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem lényegében a 2006/123/EK irányelv,² más néven „szolgáltatási irányelv” hatályára vonatkozik. Egy társaságot, amely gépkocsikat lízingel ügyfeleinek, arra köteleztek, hogy – pénzügyi szolgáltatások nyújtására vonatkozó érvényes engedély hiányában – hagyjon fel a tevékenységével.

2. A Bíróság korábban már találkozott a lízing különböző formáinak kérdésével, különösen a hozzáadottérték-adóval (héta) és a fogyasztóvédelmi joggal összefüggésben. Azonban ez az első olyan ügy, amelyben a lízinget a 2006/123 irányelv keretében kell vizsgálni.

3. A jelen indítványban azt fogom javasolni a Bíróságnak, hogy a 2006/123 irányelv hatálya alól nincsenek kizárva az alapügyben szóban forgóakhoz hasonló tevékenységek, amelyek abban állnak, hogy úgynevezett „operatív lízinget” nyújtanak; ezek nem minősülnek az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett pénzügyi szolgáltatásoknak. Következésképpen a tagállam nem írhat elő a pénzügyi piacok felügyeletével megbízott szervezet által kezelendő engedélyezési rendszert.

¹ Eredeti nyelv: angol.

² A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; helyesbítés: HL 2014. L 287., 33. o.).

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

A 2006/123 irányelv

4. A 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint ez az irányelv nem alkalmazandó a „pénzügyi szolgáltatások[ra], úgymint banki, hitelezési, biztosítási és viszontbiztosítási, foglalkozási vagy magánnyugdíj, értékpapír, befektetési, alapokkal kapcsolatos, fizetési és befektetési tanácsadás jellegű szolgáltatások, beleértve [a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2006. június 14-i] 2006/48/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [(HL 2006. L 177., 1. o.)] I. mellékletében felsorolt szolgáltatásokat”.

5. A 2006/123 irányelv III. fejezetének³ 1. szakasza az „engedélyek[kel]” foglalkozik, és a 2006/123 irányelv 9–13. cikkét foglalja magában.

6. A 2006/123 irányelvnek az „Engedélyezési rendszerek” címet viselő 9. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„A tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem kötik engedélyezési rendszerhez, kivéve az alábbi feltételek teljesülése esetén:

- a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben;
- b) az engedélyezési rendszert a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;
- c) a kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.”

7. A 2006/123 irányelv 10. cikke („Az engedély megadására vonatkozó feltételek”) szerint:

„(1) Az engedélyezési rendszereknek olyan feltételeken kell alapulniuk, amelyek megakadályozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy vizsgálati jogkörüket önkényesen alkalmazzák.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek:

- a) megkülönböztetésmentesek [helyesen: hátrányos megkülönböztetéstől mentesek];
- b) azokat a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;
- c) arányosak a közérdekhez kapcsolódó céllal;
- d) világosak és egyértelműek;
- e) objektívek;

³ A 2006/123 irányelv III. fejezete a szolgáltatók letelepedésének szabadságára vonatkozik.

f) előzetesen nyilvánosságra hozták azokat;

g) átláthatók és hozzáférhetők.

(3) Az engedély feltételei új letelepedés esetén nem kettőzhetik meg azokat a követelményeket és ellenőrzéseket, amelyek céljukat tekintve egyenértékűek vagy alapvetően hasonlóak, és amelyek teljesítésére vagy elvégzésére a szolgáltatót más tagállamban vagy ugyanazon tagállamban már kötelezték. A 28. cikk (2) bekezdésében említett egyablakos ügyintézési pontok és a szolgáltató az e követelményekre vonatkozó minden szükséges információ rendelkezésre bocsátásával segítik az illetékes hatóság munkáját.

(4) Az engedély biztosítja a szolgáltató számára a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot vagy a szolgáltatási tevékenység gyakorlását – ideértve a képviseltek, leányvállalatok, fióktelepek vagy irodák létrehozását is – a teljes nemzeti területre kiterjedően, kivéve amennyiben minden egyes önálló telephely külön engedélyezését, illetve az engedélynek a nemzeti terület egy bizonyos részére való korlátozását a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá.

(5) Az engedélyt azonnal ki kell adni, amint megfelelő vizsgálattal megállapításra került, hogy az engedélyezés feltételei teljesültek.

(6) Az engedély megadásának esetét kivéve az illetékes hatóságoktól származó bármely döntést, ideértve valamely engedély elutasítását vagy visszavonását is, alapos indokolással kell ellátni, továbbá azoknak a bíróság vagy egyéb fellebbezési hatóság előtt megtámadhatónak kell lenniük.

(7) Ez a cikk nem kérdőjelezi meg a tagállamok engedélyek kiadásával foglalkozó hatóságai között a hatáskörök megosztását regionális vagy helyi szinten.”

B. A horvát jog

8. A Zakon o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga (a horvát pénzügyiszolgáltatás-felügyeleti hatóságról szóló törvény) (*Narodne novine*, 140/05., 154/11. és 12/12. szám) 15. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga (horvát pénzügyiszolgáltatás-felügyeleti hatóság, a továbbiakban: hatóság) a közhatalmi jogosítványok gyakorlása céljából jogosult végrehajtási szabályokat hozni e törvény, a tőkepiacot, befektetési és egyéb alapokat, részvénytársaságok, nyugdíjbiztosítók megszerzését, a biztosítást és viszontbiztosítást, valamint a pénzügyi szolgáltatásokat szabályozó törvények, valamint más törvények alapján, amennyiben ezek a törvények erre felhatalmazzák.

9. A horvát pénzügyiszolgáltatás-felügyeleti hatóságról szóló törvény 15. cikkének (2) bekezdése szerint a hatóság a közhatalmi jogosítványok gyakorlása céljából jogosult arra, hogy felügyelje az e cikk (1) bekezdésében említett rendelkezésekben meghatározott, felügyelet alá tartozó szervezetek és a faktoringszolgáltatásokat nyújtó jogi személyek tevékenységét, amennyiben a faktoringszolgáltatásokat nyilvántartásba vett tevékenységük keretében nem bankok nyújtják. A hatóságot hatáskörrel ruházták fel arra is, hogy a megállapított jogsértések és szabálytalanságok orvoslására irányuló intézkedéseket hozzon.

10. A Zakon o Leasingu (lízingről szóló törvény) (*Narodne novine*, 141/13. sz.) 3. cikkének (1) bekezdése szerint a lízingtársaság olyan, a Horvát Köztársaságban székhellyel rendelkező gazdasági társaság, amelyet a hatóság által az e törvényben meghatározott feltételek szerint kiadott, lízingtevékenység folytatására vonatkozó engedély alapján jegyeznek be a bírósági nyilvántartásba.

11. E törvény 4. cikkének (1) bekezdése szerint a lízing olyan jogügylet, amelynek során a lízingbeadó úgy szerzi meg a lízingtárgyat, hogy azt egy beszállítótól megvásárolja, a lízingtárgy tulajdonjogát megszerzi, és a lízingtárgyat a lízingbevevő részére határozott időre használatba adja, a lízingbevevő pedig kötelezettséget vállal arra, hogy e használat ellenében díjat fizet.

12. E törvény 5. cikkének (1) bekezdése szerint a lízing a lízing tartalmától és sajátosságaitól függően lehet pénzügyi lízing vagy operatív lízing.

13. A lízingről szóló törvény 5. cikkének (2) bekezdése szerint a pénzügyi lízing olyan jogügylet, amelynek során a lízingbevevő a lízingtárgy használatának időtartama alatt a lízingtárgy teljes értékét figyelembe vevő díjat fizet a lízingbeadónak, viseli e lízingtárgy értékcsökkenésének költségeit, és egy vételi opció révén a lízingtárgy tulajdonjogát olyan rögzített áron szerezheti meg, amely ezen opció gyakorlásának időpontjában alacsonyabb, mint e vagyontárgy tényleges értéke ezen időpontban. A lízingtárgy tulajdonjogával kapcsolatos kockázatok, illetve az abból eredő előnyök viszont nagyrészt a lízingbevevőre szállnak át.

14. A lízingről szóló törvény 5. cikkének (3) bekezdése szerint az operatív lízing olyan jogügylet, amelynek során a lízingbevevő a lízingtárgy használatának időtartama alatt a lízingbeadónak olyan meghatározott díjat fizet, amely nem feltétlenül veszi figyelembe a lízingtárgy teljes értékét. A lízingbeadó viseli a lízingtárgy értékcsökkenésének költségeit, és a lízingbevevőt nem illeti meg szerződésben meghatározott vételi opció, valamint a lízingtárgy tulajdonjogával kapcsolatos kockázatok, illetve az abból eredő előnyök nagyrészt a lízingbeadónál maradnak, azaz nem szállnak át a lízingbevevőre.

15. A lízingről szóló törvény 6. cikkének (1) bekezdése szerint lízingtevékenységet folytathat az e törvény 3. cikkében említett lízingtársaság, az e törvény 46. cikkében említett tagállami lízingtársaság, és harmadik országbeli lízingtársaság e törvény 48. cikkében említett fióktelepe.

III. A tényállás, az eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

16. Az AUTOTECHNICA FLEET SERVICES (a továbbiakban: Autotechnica) egy, Horvátországban bejegyzett, „gépjárműlízing”, „személy- és tehergépkocsik bérbeadása és lízingje (vezetővel vagy anélkül)”, valamint „kerékpárok, robogók stb. bérbeadása és lízingje” tevékenységeket folytató társaság. Egy olyan másik uniós tagállamban letelepedett anyavállalat leányvállalata, amelyben az anyavállalat a jelen ügyben szóban forgóval azonos típusú szolgáltatásokat nyújt.

17. A hatóság egy általa lefolytatott, az Autotechnicára vonatkozó rendkívüli ellenőrzés során megállapította, hogy a társaság (négy gépkocsira vonatkozóan) három hosszú távú bérleti szerződést kötött, majd ezt követően az ügyfelei kifejezett kérésére a beszállítótól történő megvásárlással gépkocsikat szerzett be, ami által megszerezte azok tulajdonjogát, és azokat használatra az ügyfelek rendelkezésére bocsátotta. E tények alapján a hatóság úgy ítélte meg, hogy az Autotechnica lényegében érvényes engedély nélküli lízingtevékenységet folytatott.

Következésképpen 2019. február 14-i határozatával (a továbbiakban: vitatott határozat) megtiltotta az Autotechnica számára, hogy érvényes engedély nélkül lízingtevékenységet folytasson.

18. Az Autotechnica e határozat megsemmisítése iránti keresetet indított a kérdést előterjesztő bíróság előtt. Azt állítja, hogy megsértették az uniós jog alapján – véleménye szerint – őt megillető jogokat, mivel a Horvát Köztársaság az operatív lízinget nem kezelhette pénzügyi szolgáltatásként, azzal az eredménnyel, hogy az ilyen szolgáltatások nyújtása, például a gépjárműlízing nem tartozhat a hatóság felügyelete alá.

19. A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a 2013/36/EU irányelv⁴ kizárólag a pénzügyi lízingre hivatkozik, az operatív lízingre nem terjed ki. *A contrario* érveléssel tehát az operatív lízingre a 2006/123 irányelv rendelkezéseit kellene alkalmazni. Ez utóbbi (33) preambulumbekzdéséből és 2. cikkéből kitűnik, hogy az irányelv az operatív lízingnek tekinthető szolgáltatások széles körére vonatkozik, így többek között a gépkocsik lízingelésére.

20. A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy az alapeljárásban szóban forgó horvát jogszabály alkalmas arra, hogy az Autotechnicát és a más tagállamokból származó, Horvátországban letelepedni szándékozó más személyeket megakadályozza abban, vagy visszatartsa attól, hogy bérbeadási vagy operatív lízingtevékenységet folytassanak, következésképpen lehetséges, hogy e jogszabály nem felel meg az EUMSZ 49. cikkből eredő követelményeknek.

21. E körülmények között az Upravni sud u Zagrebu (zágrábi közigazgatási bíróság) 2022. április 12-i, a Bírósághoz 2022. április 22-én érkezett végzésével úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) A 2006/123 irányelv (szolgáltatási irányelv) hatálya alá tartozik-e az operatív lízing és/vagy a hosszú távú autókölcsönzés, ahogyan az a szolgáltatási irányelv végrehajtásáról szóló, a Belső Piaci és Szolgáltatási Főigazgatóság által kiadott, 2008. március 13-i kézikönyvben áll? [A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.)] 4. cikke (1) bekezdésének 26. pontja értelmében vett pénzügyi vállalkozásnak minősül-e az operatív lízinggel (tehát nem pénzügyi lízinggel) és/vagy hosszú távú autókölcsönzéssel foglalkozó szervezet?
- 2) Amennyiben a fenti első [kérdés első részére] igenlő, [az első kérdés második részére] pedig nemleges választ kell adni, összeegyeztethető-e [a 2006/123 irányelv] 9–13. cikkével összefüggésben értelmezett [EUMSZ 49. cikkel] a [hatóság] arra való felhatalmazása, hogy a lízingről szóló törvény 6. cikkének (1) bekezdése alapján felügyelje az operatív lízing- és/vagy a hosszú távú autókölcsönzési szolgáltatás nyújtását, valamint az ilyen tevékenységet folytató vállalkozásokkal szemben további követelményeket és korlátozásokat írjon elő?

⁴ A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.).

- 3) A jelen jogvita tárgyát képezőkhöz hasonló körülmények között, amikor az egyik tagállambeli anyavállalat egy leányvállalatán keresztül egy másik tagállamban az eredeti tagállamban nyújtott szolgáltatásokkal azonos jellegű szolgáltatásokat kíván nyújtani, úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ 49. cikket] és a [2006/123 irányelv] 9–13. cikkét, hogy ezek lehetővé teszik, hogy egy nemzeti törvény (a lízingről szóló törvény) további követelményeket és korlátozásokat írjon elő a leányvállalat számára, és ezáltal megnehezítse/kevésbé vonzóvá tegye az adott tevékenység folytatását?”

22. Írásbeli észrevételeket nyújtottak be az alapeljárás felei, a horvát és a holland kormány, valamint az Európai Bizottság. A holland kormány kivételével valamennyi fél részt vett a 2023. március 1-jén tartott tárgyaláson.

IV. Értékelés

A. Az első kérdés

23. Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az operatív lízing a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásnak” minősül-e, és hogy az ilyen szolgáltatást az 575/2013 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésének 26. pontja értelmében vett „pénzügyi vállalkozásnak” kell-e nyújtania.

1. A lízingszerződések nemzeti jog alapján történő minősítése

24. A kérdésből kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság három különböző típusú helyzetet különböztet meg: az autókölcsönzési szolgáltatásokat, az operatív lízinget és a pénzügyi lízinget. E fogalmak mind a nemzeti polgári jogból erednek. Így ezeket az Európai Unió mindeddig nem harmonizálta, ami azt jelenti, hogy azok uniós szinten nincsenek pozitívan meghatározva. Ezért előzetes észrevételek keretében helyénvaló a jelen indítvány céljára röviden tisztázni ezeket a fogalmakat.

25. A különböző nemzeti polgári törvénykönyveknek a bérleti szerződések, az operatív lízing-szerződések és a pénzügyilízing-szerződések tekintetében történő átfogó összehasonlítása nem tartozik a jelen ügy körébe. Kijelenthető azonban, hogy bár a bérleti szerződések évszázadok óta a nemzeti polgári jog (polgári törvénykönyvek) központi tárgyát képezték, a(z akár operatív, akár pénzügyi) lízingszerződések esetében nem ez a helyzet. Ennek az az oka, hogy a lízingszerződések olyan szükségleteket elégítenek ki, amelyek csak az elmúlt évtizedekben merültek fel, amint azt az alábbiakban különösen egy gépkocsit érintő megállapodások kapcsán szemléltetem.

26. Az autókölcsönzési szolgáltatások jogi és gazdasági szempontból a legkönnyebben érthető bérleti ügyletek. Csak egy (jog)viszony áll fenn: A, aki egy gépkocsi tulajdonosa, e gépkocsit ellenérték fejében bérbe adja B-nek, akinek a gépkocsi ideiglenesen a birtokába kerül. A gépkocsikat általában rövid távra adják bérbe. Erre sor kerülhet szakmai kontextusban, például üzleti utazások keretében, vagy szabadidős tevékenységek keretében, például nyaralás során. Az autókölcsönzést általában attól függetlenül végzik, hogy a bérbeadó „a való életben” rendelkezik-e gépkocsi tulajdonával.⁵

⁵ Bár a statisztikák azt mutatják, hogy jelenleg valószínűleg ez a helyzet. Így az Eurostat statisztikái szerint 2020-ban az EU-ban az egy lakosra jutó gépkocsitulajdon 0,53 gépkocsit tett ki, lásd: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-eurostat-news/-/ddn-20220727-1>.

27. A lízingszerződések eltérő logikát követnek: egy személy egy meghatározott időszakra állandó jelleggel (azaz éjjel-nappal) gépkocsival kíván rendelkezni. Ezek a megállapodások nem a rövid távú (üzleti vagy nyaralással kapcsolatos) szükségleteket, hanem inkább a közép- és hosszú távú szükségleteket, valamint különösen a mindennapi szükségleteket elégítik ki. Valamely személy – mindennapi célokra – akkor szeretné használni a gépkocsit, amikor csak neki megfelel. A kérdés, hogy a gépkocsi ténylegesen kinek a tulajdonában áll, másodlagossá válik. Az számít, hogy valakinek a rendelkezésére bocsátanak egy gépkocsit, aki azt így ténylegesen használhatja.

28. Operatív lízingszerződés esetén a lízingbevevő (a gépkocsi használója) nem viseli a tulajdonjoggal vagy a maradványértékkel kapcsolatos kockázatot. A lízingbeadó (a gépkocsi tulajdonosa) megtartja a gépkocsi tulajdonjogát, és felelős a karbantartásért és a javításokért. A szerződés megszűnésekor a lízingbevevő a gépkocsit visszaadja a lízingbeadónak. Pénzügyi lízingszerződés esetén ezzel szemben a gépkocsi a lízingbevevő birtokába kerül és a lízingbevevő viseli maradványértékkel kapcsolatos kockázatot. A lízingbeadó általában a lízingbevevő kérésére vásárolja meg a gépkocsit, és azt meghatározott időtartamra, általában több évre adja lízingbe a részére. A lízingbevevő rendszeres lízingdíjat fizet, és felelős a karbantartásért és a javításért. A szerződés megszűnésekor a lízingbevevőnek általában lehetősége van arra, hogy a gépkocsit annak maradványértékén megvásárolja.

29. Szemléltetésképpen, az operatív lízing általában a következőképpen működik: A gépkocsit szeretne, általában mindennapi használatra. E célból egy erre szakosodott személyhez, B-hez fordul, aki vagy amely általában gépjármű-kereskedő, vagy – mint a jelen ügyben – gépkocsiknak meghatározott időszakra az ügyfelek rendelkezésére bocsátásra szakosodott társaság. B vagy eleve rendelkezik a flottájában a gépkocsival, vagy – ami valószínűbb – A kívánásának megfelelően fog egy gépkocsit beszerezni. Ezt a gépkocsit ezt követően lízingbe fogja adni A-nak.

30. A szó jogi értelmében B a gépkocsi tulajdonosa. A gépkocsit A használja, és e használatért díjat fizet. Az A és B közötti szerződés különböző egyéb feltételeket határoz meg, így például a maximális kilométerszámot és az e kilométerszám túllépése esetén fizetendő díjakat. A szerződésben meghatározott időszak végén a gépkocsit visszaszolgáltatják B-nek. Kulcsfontosságú, hogy az A által teljesített fizetések nem felelnek meg a gépjármű értékcsökkenésének. Másként fogalmazva, B viseli a jármű ismételt használatára, ismételt bérbeadására, ismételt lízingbe adására vagy továbbértékesítésére való képességéhez kapcsolódó gazdasági kockázatot.

31. A pénzügyi lízing eltérő sémát követ. Az eredeti megállapodás hasonló az operatív lízing keretében fennállóhoz (lásd a fenti 29. pontot). A kettő a gépjárműnek az A és B közötti fizetések révén történő amortizációjában különbözik egymástól. Pénzügyi lízing esetében általában a meghatározott időszak végén a gépjárművet vagy „kifizetik”, és a tulajdonjog B-től A-ra száll át, vagy A-nak lehetősége van arra, hogy a gépjárművet egy végső összeg megfizetése ellenében megvásárolja. A második lehetőség elterjedtebb, ami azt jelenti, hogy még a pénzügyi lízing sem irányul szükségképpen a gépjármű megszerzésére. Ez logikus – ha a gépjármű megszerzése a felek szándékának központi eleme lenne, akkor halasztott fizetést tartalmazó rendes adásvételi szerződést választanának.

32. Összefoglalva, az – akár operatív, akár pénzügyi – lízing célja gépkocsinak az ügyfél rendelkezésére bocsátása annak érdekében, hogy az ügyfél azt használhassa. Ez az oka annak, hogy a nemzeti jogrendszerekben a lízinget, és különösen az operatív lízinget általában bizonyos sajátosságokkal rendelkező bérleti szerződésnek tekintik.

33. Másként fogalmazva, még ha az operatív lízingszerződések adott esetben tartalmazzák is a bérleti díj, az eladás és a kölcsön egyes elemeit, azokat elsősorban bérleti szerződésként kezelik,⁶ mivel a szerződés lényege – a felek szándékának megfelelően – a bérleti aspektus. Egyes esetekben a nemzeti polgári jog még azonosan is kezeli az operatív lízinget és a pénzügyi lízinget.⁷

34. Végül, e rész lezárásaként, a Bíróság rendelkezésére álló információk alapján feltételezhető, hogy az Autotechnica által folytatott operatív lízinget a jelen indítvány 28–30. pontjában leírt módon nyújtják.

2. A 2006/123 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése

35. Ez elvezet az első kérdés lényegéhez: az alapeljárásban szereplő körülmények között tekinthető-e az operatív lízing a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásnak”?

36. A válasz egyértelműen „nem”.

37. A 2006/123 irányelv 1. cikke úgy határozza meg az irányelv tárgyát, mint „általános rendelkezések[megállapítását] a szolgáltatók letelepedési szabadságának gyakorlása és a szolgáltatások szabad mozgásának megkönnyítése érdekében, a szolgáltatások magas színvonalának megőrzése mellett”. A 2006/123 irányelv tág hatállyal bír, mivel főszabály szerint a valamely tagállamban letelepedett szolgáltatók által nyújtott valamennyi szolgáltatásra alkalmazandó.⁸ A kivételeket, vagyis azokat a területeket, amelyekre a 2006/123 irányelv nem alkalmazandó, ezen irányelv 2. cikkének (2) bekezdése sorolja fel.

38. A szabály és kivétel belső piac egészének alapjául szolgáló általános logikájával összhangban ezeket a kivételeket szűken kell értelmezni. Ezenkívül, még ha első ránézésre úgy tűnhet is, hogy a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének a)–l) pontjában felsorolt tevékenységek semmilyen belső logikát nem követnek és az uniós jogalkotás mindenkori politikai döntései által diktált véletlenszerű egyveleget alkotnak,⁹ én mindazonáltal azt állítom, hogy azok igenis jogi logikát követnek. A tevékenységek három okból kerülnek kizárásra: mert az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy követi az elsődleges jogban rögzített logikát,¹⁰ mert e tevékenységeket legalábbis bizonyos tagállamokban érzékeny jellegük miatt általában közjogi szervezetek végzik,¹¹ vagy mert azokat uniós szinten harmonizálták, és így nem szükséges a 2006/123 irányelv alkalmazása. Ez utóbbi kategória példái az elektronikus hírközlési szolgáltatások és hírközlő hálózatok¹², valamint álláspontom szerint a pénzügyi szolgáltatások.¹³ Ezt megerősíti a 2006/123 irányelv

⁶ Ez a helyzet például Spanyolország esetében, lásd: a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) 2000. január 19-i ítélete (STS 203/2000 – ECLI:ES:TS:2000:203). Ez a helyzet például Németország esetében is. Lásd: Pierson, Th., „Grundlagen und Probleme des Finanzierungsleasings”, in: *Juristische Schulung* 2021, 8–12. o., a 9. oldalon. Németországban még a pénzügyi lízinget is elsősorban a bérbeadásra vonatkozó polgári jogi rendelkezések alapján kezelik.

⁷ Ez a helyzet például Lengyelországban azokban az esetekben, amikor a lízing a szóban forgó áru megszerzéséhez vezet.

⁸ Lásd a 2006/123 irányelv 2. cikkének (1) bekezdését.

⁹ Nem titok, hogy a 2006/123 irányelv elfogadásához vezető jogalkotási folyamat nehézkes volt.

¹⁰ Lásd például a közlekedés területén nyújtott szolgáltatásokat, beleértve a kikötői szolgáltatásokat (a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja), vagy a közhatalom gyakorlásához kapcsolódó tevékenységeket (az utóbbi i) pontja).

¹¹ Lásd például a szerencsejátékokat (a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének h) pont) vagy a szociális lakhatás, gyermekgondozás, a családtámogatás és a tartósan vagy ideiglenesen rászoruló személyek támogatása terén nyújtott szociális szolgáltatásokat, amelyeket az állam vagy az állam által megbízott szolgáltató vagy az állam által ilyenként elismert jótékonyági intézmény nyújt (az utóbbi j) pontja).

¹² Lásd a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének c) pontját.

¹³ Lásd a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját.

(18) preambulumbekzdése, amely kimondja, hogy a pénzügyi szolgáltatásokat ki kell zárni ezen irányelv hatálya alól, „mivel e tevékenységek külön [uniós] jogszabályok tárgyát képezik, amelyek célja – ehhez az irányelvhez hasonlóan – a szolgáltatások valódi belső piacának megvalósítása”.¹⁴

39. A 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja azon pénzügyi szolgáltatások között, amelyekre az irányelv nem alkalmazandó, szemléltető jelleggel¹⁵ a banki, hitelezési, biztosítási és viszontbiztosítási, foglalkozási vagy magánnyugdij, értékpapír, befektetési, alapokkal kapcsolatos, fizetési és befektetési tanácsadás jellegű szolgáltatásokat említi, beleértve a 2013/36 irányelv I. mellékletében felsorolt szolgáltatásokat.¹⁶ E melléklet 15 olyan tevékenységet sorol fel, amelyek az ezen irányelv szerinti kölcsön elismerés alá tartoznak. E tevékenységek egyike a pénzügyi lízing;¹⁷ az operatív lízing abban nem szerepel.

40. Ez utóbbi megállapítás alapján már lehet arra következtetni, hogy az operatív lízinget az uniós jogalkotó nem tekinti pénzügyi szolgáltatásnak, következésképpen az a 2006/123 irányelv hatálya alá tartozik. Ezt megerősíti a Bizottságnak a szolgáltatási irányelv végrehajtásáról szóló – nem kötelező erejű, mindazonáltal magyarázó jellegű – kézikönyve, amely kimondja, hogy a „pénzügyi szolgáltatásnak nem minősülő szolgáltatásokat – így az áruk bérbeadásán alapuló operatív lízingszolgáltatásokat – nem érinti e kizárás, és a tagállamoknak biztosítani kell, hogy azokra vonatkozzanak végrehajtási intézkedések”.¹⁸

41. Más érvek is szólnak az ellen, hogy az operatív lízinget pénzügyi szolgáltatásnak minősítsük.

42. Minden kereskedelmi ügylet tartalmaz tág értelemben vett pénzügyi elemet, tudniillik az áruért vagy szolgáltatásért fizetett árat vagy díjat. Így például ahhoz, hogy a szupermarketben vegyünk egy üveg vizet, meg kell fizetni a vonatkozó árat; a vonattal való utazáshoz fizetni kell a jegyért. Ugyanakkor a legtöbb kereskedelmi ügylet nem minősül pénzügyi szolgáltatásnak. A döntő kérdés az, hogy mi jelenti a súlypontot? Azaz, valamely termék vagy szolgáltatás közvetlen megvásárlása vagy bérlése-e a szerződés célja? Vagy a szerződés valamely termék vagy szolgáltatás megszerzésének *finanszírozására* irányul?

¹⁴ A preambulumbekzdés további szövege ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját tükrözi. Következésképpen ennek a kizárásnak ki kell terjednie valamennyi pénzügyi szolgáltatásra, úgymint a banki, hitelezési, biztosítási és viszontbiztosítási, foglalkozási vagy magánnyugdij, értékpapír, befektetési, alapokkal kapcsolatos, fizetési és befektetési tanácsadás jellegű szolgáltatásokra, beleértve a 2013/36 irányelv I. mellékletében felsorolt szolgáltatásokat is.

¹⁵ Vannak további uniós másodlagos jogi aktusok a fogyasztóvédelem területén, amelyek meghatározzák, hogy az adott jogi aktus alkalmazásában mi a „pénzügyi szolgáltatás”. Lásd a fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazásáról, valamint a 90/619/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK irányelv és a 98/27/EK irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/65 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 271., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 4. kötet, 321. o.) 2. cikkének b) pontját, valamint a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 304., 64. o.) 2. cikkének 12. pontját. A „pénzügyi szolgáltatás” mindkét rendelkezés szerint „bármely banki, hitel-, biztosítási, magán-nyugdijpénztári, befektetési vagy fizetéssel kapcsolatos szolgáltatás”. Ezek a fogalom meghatározások azonban nem segítik elő a jelen ügyben felmerülő jogi probléma megoldását, mivel nem mennek túl a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontjában szereplő felsoroláson.

¹⁶ A 2006/123 irányelv szövege itt a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2006. június 14-i 2006/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL 2006. L 177., 1. o.), a 2013/36 irányelv elődjére hivatkozik. A 2013/36 irányelv 163. cikkének megfelelően a 2006/48 irányelvre való hivatkozások a 2013/36 irányelvre való hivatkozásnak tekintendők.

¹⁷ Lásd a 2013/36 irányelv I. mellékletének 3. pontját. Itt meg kell jegyezni, hogy a francia nyelvű változat a kakukktojás abban az értelemben, hogy csak a „crédit-bail”-t említi minden további pontosítás nélkül. Ez azonban nem változtat semmit a jelen jogi értékelésen, mivel az egyéb nyelvi változatok világosak, amennyiben rögzítik, hogy ez a rendelkezés a „pénzügyi lízingre” vonatkozik.

¹⁸ Lásd: Kézikönyv a szolgáltatási irányelv végrehajtásáról, Az Európai Közösségek Hivatalos Kiadványainak Hivatala, 2007, 2.1.2. pont; elérhető a következő internetcímen: <http://bookshop.europa.eu/en/handbook-on-implementation-of-the-services-directive-pbKM7807096/>.

43. Az operatív lízinget illetően a válasz egyértelmű: a szerződés célja egy gépkocsi meghatározott időre történő bérlése. A pénzügyi elemek másodlagosak, és önmagukban nem vezethetnek ahhoz, hogy az operatív lízinget pénzügyi szolgáltatásnak minősítsük.

44. Végző, de fontos megjegyzésként hangsúlyozni szeretném, hogy e tekintetben nincs jelentősége annak, hogy – amint azt a hatóság állítja – a lízingbeadó a lízingbevevő kérésére szerzi-e meg a gépkocsit. Ez a lízing minden típusára jellemző, és nincs hatással arra, hogy egy ügylet pénzügyi szolgáltatásnak minősül-e, vagy sem.

45. Az operatív lízing tehát nem minősül pénzügyi szolgáltatásnak. Következésképpen nem szükséges, hogy az ilyen szolgáltatást az 575/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 26. pontja értelmében vett „pénzügyi vállalkozás” nyújtsa.¹⁹

3. Az első kérdésre javasolt válasz

46. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság az első kérdésre azt a választ adja, hogy az operatív lízing nem minősül a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásnak”, tehát ezen irányelv hatálya alá tartozik.

B. A második és a harmadik kérdés

47. Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/123 irányelv 9–13. cikkét vagy az EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az operatív lízingtevékenység gyakorlása érdekében előzetes engedély megkövetelése. A harmadik kérdés olyan helyzetre összpontosít, amelyben az egyik tagállambeli társaság leányvállalatán keresztül egy másik tagállamban operatív lízing-szolgáltatásokat kíván nyújtani.

48. A kérdéseket együttesen fogom vizsgálni, mivel a jogi elemzés azonos. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a 2006/123 irányelvnek a szolgáltatók letelepedési szabadságára vonatkozó III. fejezetének rendelkezéseit²⁰ úgy kell értelmezni, hogy azok nem csak határokon átnyúló helyzetre, hanem olyan helyzetre is alkalmazhatók, amelyek összes releváns vonatkozása kizárólag egyetlen tagállamot érint.²¹

49. Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2006/123 irányelv 9–13. cikkével és az EUMSZ 49. cikkel ellentétesek-e az olyan nemzeti rendelkezések, mint a lízingről szóló törvény alapügyben alkalmazandó rendelkezései, amelyek az operatív lízingszolgáltatásokat és a hosszú távú gépjármű-kölcsönzési szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat pénzügyi szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatóként és így pénzügyi vállalkozásként kezelik, valamint, hogy azokkal ellentétes-e különösen a hatóság általi előzetes engedélyezés követelménye.

¹⁹ Ennek megfelelően az Európai Bankhatóság is azt állapította meg, hogy egy olyan szervezet, amely kizárólag operatív lízinget folytat, nem tekinthető „pénzügyi vállalkozásnak”; lásd a 2014_1644. sz. kérdésre adott választ, elérhető a következő internetcímen: https://www.eba.europa.eu/single-rule-book-qa/-/qna/view/publicId/2014_1644.

²⁰ Vagyis a 2006/123 irányelv 9–15. cikkét.

²¹ Lásd: 2018. január 30-i X és Visser ítélet (C-360/15 és C-31/16, EU:C:2018:44, 110. pont); 2019. július 4-i Bizottság kontra Németország ítélet (C-377/17, EU:C:2019:562, 58. pont).

1. A 2006/123 irányelv 9. és 10. cikke szerinti engedélyezési rendszerek

50. Előljáróban hangsúlyozni kell, hogy figyelemmel azon következtetésemre, amely szerint az Autotechnica nem nyújt pénzügyi szolgáltatásokat, azon logika egésze, amely szerint a hatóságot arra vonatkozó hatáskörrel ruházzák fel, hogy engedélyt adjon az operatív lízingszolgáltatásokat nyújtó vállalkozásoknak és felszólítsa a vállalkozásokat a tevékenységük beszüntetésére, kétségesnek tűnik. Nehéz megérteni, hogy miért kellene egy, a pénzügyi piacok felügyeletével megbízott hatóságot olyan ártalmatlan tevékenységekbe bevonni, mint a gépjárművekre vonatkozó operatív lízing.

51. Amint azt a Bizottság észrevételeiben helyesen hangsúlyozza, a lízingről szóló horvát törvény rendelkezései, különösen annak 3. cikke a 2006/123 irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett engedélyezési rendszert vezetnek be.²²

52. Következésképpen a 2006/123 irányelv 9–13. cikke²³ alkalmazandó. Ezek a rendelkezések az engedélyezési rendszerekkel, azok feltételeivel és a kapcsolódó eljárási szempontokkal foglalkoznak. Ezen irányelv 9. cikke azokat a helyzeteket szabályozza, amelyekben a tagállamok főszabály szerint valamely szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságra, illetve annak gyakorlására vonatkozó engedélyezési rendszert alkalmazhatnak (azt a kérdést, hogy bevezethető-e engedélyezési rendszer), míg ugyanezen irányelv 10. cikke az engedély megadására vonatkozó feltételeket (a „hogyan” kérdését) határozza meg.²⁴

53. A 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem köthetik engedélyezési rendszerhez, kivéve három feltétel teljesülése esetén: a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben; b) az engedélyezési rendszert a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá; c) a kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.

54. E kérdéseket a kérdést előterjesztő bíróságnak kell majd értékelnie. A Bíróság rendelkezésére álló információk és a különböző felek észrevételei alapján a következő iránymutatást tudom javasolni.

55. Először is – az arra vonatkozó információk hiányában, hogy a hatóság az engedélyezés kérdését illetően hogyan kezeli az Autotechnica versenytársait,²⁵ – úgy tűnik, hogy nem áll fenn hátrányos megkülönböztetés az Autotechnicával szemben Horvátországban.²⁶ Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróságnak kell majd ezt a feltevést megvizsgálnia.

²² E rendelkezés szerint az „engedélyezési rendszer” bármely eljárás, amely alapján a szolgáltatónak vagy a szolgáltatás igénybevevőjének ténylegesen lépéseket kell tennie azért, hogy az illetékes hatóságtól a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságra vagy annak gyakorlására vonatkozóan formális vagy közvetett határozatot szerezzen.

²³ Ezek a cikkek alkotják a 2006/123 irányelv III. fejezetének („A szolgáltatók letelepedésének szabadsága”) 1. szakaszát („Engedélyek”).

²⁴ Bár e rendelkezések címzettjei a tagállamok, e rendelkezések feltétlen és kellően pontos, arra vonatkozó kötelezettségeket rónak rájuk, hogy úgy alakítsák ki jogrendjüket, hogy az összeegyeztethető legyen az e rendelkezésekben rögzített feltételekkel. E rendelkezések közvetlenül alkalmazandók, és azokra magánszemélyek hivatkozhatnak a nemzeti hatóságokkal szemben. Lásd: 2019. július 4-i Kirschstein ítélet (C-393/17, EU:C:2019:563, 67. és azt követő pontok), ahol a Bíróság a 2006/123 irányelv 9. cikkét vizsgálja. Lásd továbbá: 2018. január 30-i X és Visser ítélet (C-360/15 és C-31/16, EU:C:2018:44, 130. pont), ugyanezen kérdést illetően a 2006/123 irányelv 15. cikke alapján. Lásd még: a Hiebler ügyre vonatkozó indítványom (C-293/14, EU:C:2015:472, 53. pont).

²⁵ Horvátországból vagy más tagállamokból.

²⁶ Itt érdemes hangsúlyozni, hogy az a tény, hogy úgy tűnik, az a társaság, amelynek az Autotechnica a leányvállalata, más tagállamokban nem szembesül hasonló akadályokkal, nem releváns, mivel az Autotechnica horvát hatóságok által, Horvátországban, a horvát jog alapján történő kezelését vizsgáljuk.

56. Másodszor, úgy tűnik, hogy elvben – a fogyasztóvédelem formájában – az engedélyezési rendszert igazoló indok áll fenn, amint arra a hatóság és a horvát kormány hivatkozik. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a fogyasztók védelme a 2006/123 irányelv által kifejezetten elismert, közérdeken alapuló kényszerítő indokok egyike.²⁷ Mindazonáltal nem világos számomra, hogy az operatív lízing mennyiben különbözik a fogyasztó által kötött más szerződésektől, ami a – például a 2011/83 irányelv által – már biztosított általános fogyasztóvédelem mellett igazolhatná a 2006/123 irányelv 9. és azt követő cikkei alapján történő védelmet. Pénzügyi szolgáltatás esetén a fogyasztó egyértelműen sebezhető abban az értelemben, hogy fennáll a kockázata annak, hogy túlzott adósságot vállal, ha nem került kialakításra elegendő biztosíték. Ezzel szemben, mivel az operatív lízing nem minősül pénzügyi szolgáltatásnak, és mivel nem áll fenn annak kockázata, hogy a fogyasztó túlzott adósságot vállalhat, nehezen érthető, hogy a fogyasztót miért kell a 2006/123 irányelv rendelkezései alapján védelemben részesíteni.

57. Hasonlóképpen nem lehet a pénzügyi ágazat stabilitására vagy jóhírnevére²⁸ vagy a prudenciális szabályok szükségességére²⁹ hivatkozni, mivel a szóban forgó szolgáltatások nem minősülnek pénzügyi szolgáltatásnak. Az operatív lízing, még ha túlzott mértékben veszik is igénybe, nem veszélyezteti a pénzügyi szektor stabilitását vagy jóhírnevét, pusztán amiatt, hogy amennyiben a fogyasztó már nem tudja fizetni a havi díjat, a gépjárművet visszaszolgáltatják a lízingbeadónak, a lízingdíj-fizetést megszüntetik, és szinte semmilyen pénzügyi kár nem következik be. Ez bizonyosan nem vezet a pénzügyi ágazat összeomlásához.

58. Harmadszor, nem látom be, hogy hogyan teljesül a 2006/123 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétel, vagyis az, hogy a fogyasztóvédelmi cél kevésbé korlátozó intézkedés, például utólagos ellenőrzés révén nem valósítható meg. Nem bizonyították, hogy miért van szükség előzetes ellenőrzésre. További releváns információk hiányában számomra úgy tűnik, hogy a 2006/123 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétel a jelen esetben nem teljesül.

59. Az engedély megadásának a 2006/123 irányelv 10. cikke szerinti feltételeit illetően a következő megjegyzéseket kell tenni.

60. Először is, a kérdést előterjesztő bíróságnak kell majd megvizsgálnia, hogy a szóban forgó engedélyezési rendszer olyan feltételeken alapul-e, amelyek megakadályozzák a hatóságot abban, hogy vizsgálati jogkörét önkényesen alkalmazza, amint azt a 2006/123 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése megköveteli.

61. Másodszor, az engedélyezési rendszert létrehozó feltételeknek arányosnak kell lenniük a fogyasztók védelmére irányuló közérdekű céllal. Itt a vizsgálat összehasonlítható a 2006/123 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti vizsgálattal.³⁰ Nem állapítható meg, hogy kevésbé korlátozó intézkedések miért nem jöhetnek szóba.

²⁷ Lásd a 2006/123 irányelv 4. cikkének 8. pontját.

²⁸ Lásd: 2019. február 14-i Milivojević ítélet (C-630/17, EU:C:2019:123, 71. pont).

²⁹ Lásd: 2011. december 21-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet (C-271/09, EU:C:2011:855, 57. pont).

³⁰ Ugyanis, bármennyire logikusnak is tűnhet a 2006/123 irányelv 9. és 10. cikkének szerkezete, a gyakorlatban gyakran nehéz elhatárolni a két rendelkezést. Amint azt a jelen ügy is mutatja, az engedélyezési rendszernek mint olyanoknak az igazolása, vagyis különösen annak igazolása, hogy megelőző jellegű ellenőrzésre van szükség és az utólagos ellenőrzés nem lett volna elegendő, csak az engedélyezési rendszer céljára való hivatkozással érhető el. Lásd még ebben az értelemben: Cornils, M., in: Schlachter, M., és Ohler, C. (szerk.), *Europäische Dienstleistungsrichtlinie, Handkommentar*, Nomos, Baden-Baden, 2008, Article 9, 4. pont.

62. Harmadszor szeretném felhívni a figyelmet a 2006/123 irányelv 10. cikkének (3) bekezdésére, amely szerint az engedély feltételei nem kettőzhetik meg azokat a követelményeket és ellenőrzéseket, amelyek céljukat tekintve egyenértékűek vagy alapvetően hasonlóak, és amelyek teljesítésére vagy elvégzésére a szolgáltatót más tagállamban már kötelezték. Ezzel együtt, mivel úgy tűnik, hogy az Autotechnica más tagállamokban nem tartozik engedélyezési rendszer hatálya alá, lehetséges, hogy a nemzeti bíróságnak a jelen ügyben nem kell alkalmaznia ezt a rendelkezést.

2. A második és a harmadik kérdésre javasolt válasz

63. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság a második és harmadik kérdésre azt a választ adja, hogy a 2006/123 irányelv 9. cikkének (3) bekezdésével és 10. cikke (2) bekezdésének c) pontjával ellentétes az operatív lízingtevékenység gyakorlására vonatkozó előzetes engedélyezési rendszer alkalmazása.

3. Az EUMSZ 49. cikk

64. A javasolt válaszra tekintettel nincs szükség az EUMSZ 49. cikk tekintetében történő elemzésre.³¹ Az mindenesetre nem vezetne eltérő eredményre, mint a 2006/123 irányelv alapján történő elemzés.

V. Véggövetkeztetések

65. A fentiekre tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy az Upravni sud u Zagrebu (zágrábi közigazgatási bíróság, Horvátország) által előterjesztett kérdéseket a következőképpen válaszolja meg:

1. A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját

úgy kell értelmezni, hogy az operatív lízing nem minősül a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett pénzügyi szolgáltatásnak, és ezen irányelv hatálya alá tartozik.

2. A 2006/123 irányelv 9. cikkének (3) bekezdését és 10. cikke (2) bekezdésének c) pontját

úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az operatív lízingtevékenység gyakorlására vonatkozó előzetes engedélyezési rendszer alkalmazása.

³¹ Lásd: 2018. január 30-i X és Visser ítélet (C-360/15 és C-31/16, EU:C:2018:44, 137. pont); 2019. július 4-i Bizottság kontra Németország ítélet (C-377/17, EU:C:2019:562, 97. pont). Lásd még: Emiliou főtanácsnok Administración General del Estado és társai ügyre vonatkozó indítványa (C-292/21, EU:C:2022:694, 24. pont).